

Напусто ся мжчилъ Вергерій да поколебае убѣжденія-та и начала-та на Лутера. Той, обаче, пріель отъ него увѣреніе, че е готовъ да присѣтствува, колкото опасно и да бы было за животъ-тъ му, на едно истинско Събраніе. Лутеровы-тѣ думы трѣбва да сж направили дълбоко впечатлѣніе на Вергерія; и, десеть години по-послѣ, самый-тъ този папскы посланникъ пригърнжлъ евангелско-то ученіе.

Понеже Събраніе-то ся забавило да ся свыка, Лутеръ успѣлъ да напише, въ 1537, редъ прѣдложенія за него, които сж извѣстны като "Членове-тѣ на Шмалкалденъ." Тѣ были подписаны отъ евангелскы-тѣ князове и Меланктона; и по-послѣ были пріеты отъ Лутеранскж-тж церквж. Въ тѣхъ ся съдържа единъ рѣшителенъ заявленіе (протестъ) противъ домогванія-та и ученія-та, които папскы-тѣ привърженници желаяли да прокаратъ чрѣзъ едно Събраніе.

Нѣма нужда да ся впускамы на дълго върху послѣдни-тѣ години на Лутеровъ-тъ животъ. Въ прѣпирни-тѣ си съ онѣзи, които не ся съгласявали съ негово-то мнѣніе върху тѣлесно-то присѣтствіе на Христа съ причастіе-то, Лутеръ ся показалъ нѣкакъ раздражителенъ, ако и да не толкозъ колкото въ прѣдишни-тѣ си години. Той на-